

Holly Webb

Vieniša kalytė Džesė

Alma littera

Pirmas skyrius

Kai ančiukai ėmė peštis dėl duonos, Chloja linksmai nusijuokė. Ji nusprendė, kad jiems tai ypatingas skanėstas. Ne šiaip kokia sužiedėjusi duona, o jos sumuštinių su sūriu ir kečupu plutelės. Antys tikriausiai nedažnai gauna kečupo. Mergaitė atsitūpė prie vandens ir ėmė jas stebėti. Ančiukai greitai sulesė paskuti-

nius trupinēlius, priplaukē arčiau ir ēmē viltingai sukti ratu laukdami dar. Paukščiukai buvo tokie gražūs – rudi, su geltonais dryželiais ir dėmelėmis, pūkuoti. Saugodama vaikus jų motina plaukiojo aplink, nenuleisdama akių nuo Chlojos.

Pora ančiukų įsidrąsino ir priplaukē visai arti. Mergaitė sulaukē kvapą, kai jie nemikliai iškrypavo ant dumblinos paežerės. Ančiukai artinosi prie jos! Chloja gailėjosi, kad neturi daugiau plutelių. Drąsiausias ančiukas kaptelėjo snapu į mergaitės sportuko nosį, bet tai jo nesudomino.

– Atleiskit, – sukuždėjo ji tramdydama juoką, kad neišgąsdintų mažylių. – Daugiau nieko neturiu!

Staiga kažkas sutraškėjo ir pasigirdo kurtinantis lojimas. Iš nendryno

išsoko juodas su baltu šuniukas ir vos neįstūmė Chlojos į ežerą.

Ančiukai nusigandę sukrykė ir puolė į vandenį. Jie plaukė kaip galėdami greičiau, kaip pašėlę yrėsi mažomis kojelėmis.

– Vaje! – atsivijęs šunį berniukas nusišypsojo. – Atsiprašau, Chloja, ar Džesė tave parvertė?

– Ne, tiesiog sėdžiu purve, nes man taip patinka! – atkirto mergaitė. Pažvelgusi į ežerą ji pamatė, kaip ant su mažyLIAIS skuba tolyn, į gilesnius vandenį, gelbstisi nuo nepaklusnaus šuns. Chloja irgi būtų norėjusi plaukti drauge.

Žiūrėdama į ančiukus Džesė patenkinta sulėjo. Kalytė dar nebuvo mačiusi ančiukų, jie buvo labai įdomūs.

– Kodėl ji be pavadėlio? – piktai paklausė Chloja brolio, stodamasi ir valydamasi lipnų purvą nuo džinsinių šortų. – Mama su tėčiu sakė, kad Džesė dar per maža bėgioti palaida. Ji gali pabėgti ir pasiklysti arba susipjauti su kitu šunimi.

Vilas gūžtelėjo pečiais.

– Chloja, aplink nieko nėra. Kodėl Džesė negali pabėgioti? Ji niekam netrukdo.

– Džesė trukdo man, – iškošė Chloja. Mergaitė žinojo, kad kalba šiurkščiai ir atrodo apgailėtina, bet jai labai patiko žaisti su antimis. Ji tikėjosi, kad drąsiausias ančiukas galbūt leisis paglostomas.

Vilas atsidusęs užvertė akis. Antims nuplaukus, kalytė ėmė nuobodžiauti ir purvina letenėle kepštelėjo Chlojai koją, nes dar užuodė skanų duonos kvapą.

– Ak! Patrauk ją nuo manęs! – sukliko mergaitė, metėsi į šalį ir vos neįkrito į ežerą.

Vilas spėjo sugriebti ją už rankos ir patraukti atgal, bet sesuo piktai jį

atstūmė. Džesė šokinėjo aplink juos kurtinamai lodama, ji manė, kad tai žaidimas.

– Kas čia dedasi? Ar jums viskas gerai? Chloja, brangute, pasitrauk nuo vandens, kad neįkristum. Nesirengiu nerti paskui tave!

Vaikų senelis švelniai stumtelėjo juos nuo vandens. Chloja pravirko, Vilas į ją šnairavo. Džesė inkštė. Kalytė nesuvokė, kas nutiko, bet staiga šis žaidimas ėmė jai nebepatikti. Ji pasitraukė nuo vaikų ir leidosi bėgti ežero pakrante.

– Vilai, pasikviesk šunį, – liepė senelis. – Užsek jai pavadėlį. Džesė dar per jauna lakstyti palaida.

Vilas nusivijo kalytę, skutančią tolyn, patenkintą, kad vėl gali žaisti. Senelis apkabino Chloją per pečius.

– Kas yra? Juk Džesė tavęs neužgavo, tiesa?

Mergaitė papurtė galvą.

– Ji mane tik pargriovė ir aš visa išsipurvinau. Žiūrėjau į antį su ančiukais, o Džesė juos išvaikė. Kodėl ji tokia neklaužada?

– Džesė dar maža, Chloja. Šuniukai yra kvaili. Ir Džesė nesupranta, kokia yra stipri.

